



Velecenjeni g. Doropoljski!

To je moje prvo pismo, naslovljeno na Vas.

Letos sem začel hoditi v I. gimnazijski razred, a že po 11 dneh sem dobil hripo, potem vnetje pljuč in še vnetje rebrne mrene. Sedaj mi teče gnoj po cevki iz hrbta že 3 mesece. V postelji sem pa čez 5 mesecev. To pismo sem sestavil s svinčnikom sam, a Vam ga piše moja mamica, ker jaz ne morem čedno pisati zaradi boleznj.

Nisem naročnik „Zvončka“, a imam skoro vse letnike. Oče mi je kupil za vsako izredno priliko kak letnik „Zvončka“ ali pa drugo knjigo, ravno tako moji sestrici Bogomili, ki je l. 1917. umrla zaradi tetanusa. — Najbolj mi ugajajo potopisne črtice, kakor n. pr. „Balkan“ v XIV. letniku „Zvončka“. Tudi Vaš kotiček rad prebiram.

Lansko leto mi je umrl oče, ki sem ga jako ljubil in on mene. Pred sedmimi leti pa sestra Vida. Sedaj smo še trije: midva z mamico in stara mama. Oče mi je Vas enkrat v Ljubljani pokazal, tudi Vaše cenjeno ime mi je znano.

Prosim, priobčite to pisemce v svojem kotičku!

Lepo Vas pozdravlja

Vladko Babnik
v Dravljah pri Ljubljani.

Odgovor:

Ljubi Vladko!

Ti ubogi moj prijatelj! Toliko časa že ležiš bolan! Vem, da Ti je lepa knjiga ljuba prijateljica, a boljša prijateljica in tolažnica od nje Ti je blaga Tvoja mamica. Od vsega srca želim, naj se Ti ljubo zdravje kmalu vrne, da boš krepak, vesel in prgumen jugoslovanski dijak! Sedaj, ko prihaja cvetoča pomlad, Ti prinese toliko solnca, da se okrepi Tvoja oslabljena telesna moč v vedrem zraku in Ti radostni pogledi vzplavajo v življenje! Bodi uverjen, da sočustvujem s Teboj in s Tvojo mamico in staro materjo, ki Vas vse srčno pozdravljam!

*

Spoštovani gospod Doropoljski!

Kadar čitam „Zvonček“, vidim, da Vam piše mnogo otrok. Meni je „Zvonček“ tako ugajal, da sem ga precej naročil. Mamica mi je umrla 28. junija, oče je bil pri vojaki, sedaj je pa že prišel domov.

Tukaj zraven Vam pošiljam sliko narodnega praznika v Šoštanju dne 9. novembra l. 1918. Takrat je bilo jako krasno. Prosim, natisnite to pismo in sliko v svoj kotiček.

Presrčne pozdrave Vam pošilja

Ivan Černevšek,
Bele vode.

Živela Jugoslavija!

Odgovor:

Ljubi Ivan!

Pomilujem Te, da si izgubil svojo ljubo mamico, a sreča v nesreči je vsaj to, da se je oče vrnil od vojakov. — Verjamem, da je bilo lepo v Šoštanju, ko ste slavili narodni praznik. Kakor vidim na sliki, je bilo na trgu med službo božjo zbranega ogromno zavednega slovenskega naroda. Rad bi priobčil to sliko v svojem kotičku, toda preslabo je napravljena, in nje posnetek bi bil premeglen. Tudi Ti si bil med to množico, ki se je radovala našega osvobođenja. Gotovo Ti ostane praznik v sladkem spominu do konca dni!

*

Spoštovani gospod Doropoljski!

Z mojo mlajšo sestrico Zlatko čitava jako radi „Zvonček“. Veseliva se že „Zvončka“ v prihojenjem letu zaradi nove opreme. Potrudila se bom, da Vam pridobim vsaj nekoliko novih naročnic. Po tri in pol mesece trajajočih počitnicah se je začel šele sedaj šolski pouk. Hodim tretje leto v okoliško šolo, pa zaradi nerednega pouka nismo dosti napredovali. Sedaj bo boljše. Prosim kotička v kotičku!

Hvaležna

Vlasta Košarjeva,
učenka v Ptuj.



Odgovor:

Ljuba Vlasta!

Dolgo si čakala na novo opremljeni „Zvonček“, končno si ga pa vendar dočakala. Nezgoda, ki nas je doletela, je bila v zadnji številki natančno pojasnjena. Ker ni krivde na naši strani, zato smo deležni splošnega opravičenja. To pa smemo misliti tembolj, ker prihajajo „Zvončku“ od vseh strani poročila, kako so z njegovo novo lepo obleko zadovoljni vsi njegovi naročniki. — Koliko novih naročnic si pridobila našemu listu? Obljuba dela dolg! —

*
Veledenjeni gospod Doropoljski!

Vse leto sem bila že naročnica lepega lista „Zvončka“. Pridno sem zbirala vinar za vinarjem, tako da sem že začetku l. 1919 imela prihranjeno naročnino za letošnje leto. Hodim v I. oddelek V. razreda ter se jako rada učim. Tudi doma pomagam mami in papanu, ki prideta izmučena iz šole, kjer poučujeta nagajivo trboveljsko deco že okrog 25 let. Tudi moja večja sestra se bo posvetila učiteljskemu stanu, kakor najbrže tudi jaz. Imam še dva starejša brata in eno mlajšo sestrico, ki še vsi obiskujejo tukajšnjo šolo. Težko bom pričakovala Vašega cenjenega odgovora.

Prav lepe pozdrave pošilja

Marija Plavšakova
v Trbovljah II.

Odgovor:

Ljuba Marija!

Tebe lahko postavim za zgled vsem onim, ki pravijo, da bi radi naročili naš list, pa nimajo denarja. Vzemimo, da je res tako. Res je pa tudi, da se vendarle tuintam izgubi kaj okroglega v otrokov žep. To pa veš, da dá zrno poleg zrna pogačo, pravitako pa dá vinar poleg vinarja krono. In če pameten človek krono primika h kroni, dobi tekom leta zadostno velik kupček, da si z njim lahko naroči „Zvonček“. Če hoče! Če pa neče, zapravi drobiž sproti, potem pa ni niti krone — niti „Zvončka“. Torej: Kdor hoče dobro sebi, naj posnema Tebe!

*
Veledenjeni g. Doropoljski!

Ker prihaja iz naših krajev malo pisem, zato si upam, da Vam pišem.

Stara bom aprila 14 let ter hodim v III. r. II. odd. ljudske šole v Pristavi. Imamo jako dobrega g. naduč. Frana Zopfa. Učim se rada vseh predmetov, izmed vseh pa najbolj veronauka. Imamo tudi jako dobrega, blagega in ljubeznivega g. kateheta Josipa Pretnarja, ki je doma na Gorenjskem. Ko dopolnim 14. leto, tedaj grem v Reko. Stopila bom na

pripravnico, ker jaz bi bila rada učiteljica. Moja sestrična Jelisava Šamprlova je tudi učiteljica v Makolah. Imam še tri sestre: Štefanijo, Jelico in Irmino. Jelica in Štefanija že hodita v šolo. Moj oče je bil knjigovodja; ki se je preselil v drugo, večno življenje v nebesih. Imamo še babico in mamico. Mamica je v Reki. Babica je učiteljeva vdova Josipina Čehova v 80. letu.

Občujem z Zvonico Osetovo in Miro Sovinčevo, ki sta jako pridni. Kadar bom v Reki, Vam pošljem prosto nalogo, ki se glasi „Morje“. V naši vasi je prav prijetno, posebno pa, če ljubko sončece boža zaspano mater zemljo. Na vrhu vasice se vzdiguje prekrasna cerkev sv. Eme. Pri lepi cerkvi se nahaja veliko poslopje — šola. V dolini se nahaja trgovina, malo naprej stoji tudi šola, v katero hodim jaz. Drugič Vam pišem več, ker se bojim, da ne bi bilo pismo predolgo.

Prosim, priobčite moje pisemce v prijazni kotichek.

S spoštovanjem in poklonom

Franica Škrjančeva
na Pristavi.

Odgovor:

Ljuba Franica!

Temeljito si nam opisala svoje rodovinske razmere in nam tudi povedala, kaj nameravaš v bodočnosti. Rada bi bila učiteljica. To svojo namero lahko izvedeš, saj praviš, da se vseh predmetov rada učiš. Na učiteljišču pa je dovolj učenja, ki ga zmaga le tisti, kdor se z veseljem pripravlja na učiteljski poklic.

*
Ljubi gospod Doropoljski!

Božično dete mi je prineslo več knjig, tudi „Zvonček“. Videl sem v „Zvončku“, da Vam pišejo otroci pisma. Ali Vam smem tudi jaz pisati?

Hodim v III. razred, meseca svečna bom star 9 let. Pošiljam Vam to sliko, in mamica mi je rekla, naj Vam še nekaj zvončkov narišem. Ali boste lahko dali tudi slike v „Zvonček“?

Srčno Vas pozdravljam!

Milko Hmelj,
v Radečah.

Odgovor:

Ljubi Milko!

Tvojih podob ne morem priobčiti v kotichek, ker so preveč nejasno narisane. Vzlic temu pa hvalim Tvojo dobro voljo in Te vzbodbujam k vztrajni pridnosti. Ščasoma postaneš imeniten slikar, ki boš zalagal naš list z lepimi risbami.



Dragi g. Doropoljski!

V „Zvončku“, ki ga dobivam vsak mesec, mi najbolj ugaja planinska pripovedka „Kekec na hudi poti“. V „Zvončku“ berem tudi mnogo kratkih pisem, ki Vam jih pišejo „Zvončkovi“ naročniki. Stara sem 9 let in hodim v IV. razred samostanske šole, kjer sem tudi doma. Očeta so mi pred 7. leti zagrebli v črno zemljo, tudi enega strica so mi v viharji vojni ubili.

Ker Vam nimam ničesar več pisati, Vas lepo pozdravlja

Dragica Šmidova
v Škofji Loki.

Odgovor:

Ljuba Dragica!

„Kekec na hudi poti“ je bil v lanskem letniku tisti pripovedni spis, ki je našim naročnikom po večini najbolj ugajal. Upam, da dobiš tudi v letošnjem letniku obilo spisov, ki boš z njimi prav zadovoljna. Pomlujem Te od srca, da si izgubila tako zgodaj ljubega očeta in da Ti je kruta vojna ugrabila strica.

*

Čenjeni g. Doropoljski!

Prvič Vam pišem pisemce, ker bi se rada seznanila z Vami.

Hodim v peti razred k šolskim sestram v Mariboru. Zdaj imamo me Slovenke svoj razred. Praznovale smo stoletnico Vodnikove smrti. Rada čitam „Zvonček“. Prosim, da bi priložili to pisemce v svoj kotichek.

Srčne pozdrave od

Milice Jurinčeve.

Odgovor:

Ljuba Milica!

Tudi Vam, mladim mariborskim Slovenkam, je došla sedaj lepša doba: svoje razrede imate, svoje šole! In stoletnico Vodnikove smrti ste proslavile! Ta naš dobri pevec Valentin! Kako navdušeno je opeval Ilirijo oživljeno! Kako veličastna je njegova pesem — pesem prorokova!

*

Čenjeni gosp. Doropoljski!

Veseli, zares veseli so vsaki prazniki za marsikaterega otroka; toda za mene, za

mojo starejšo sestro in za mojega mlajšega brata zbuja prazniki le tožne spomine. Spominjajo nas na zlato mamico, ki nam jo je nemila smrt ravno za Božič 1. 1915. pobrala. Srce me boli in solzne imam oči, kadar se zmislim, kako smo se zjutraj zbadili in zagledali drago, dobro mamico mrtvo v postelji, kako smo se oklepali mrtve mamice in jo klicali in klicali, pa nas le ni slišala več. Tudi atek ni bil pri nas in ni mogel hitro priti, ker je daleč iz Celja v Bad-Gastein. In ko smo pokopali mamico, je že moral atek nazaj k vojakom. Pripeljala se je stara mama k nam. In potem smo šli k njej na Pilštanj. Prišli smo čisto Nemci, a zdaj že znamo precej slovensko. Tudi v šolo hodim v 4. razred v 1. oddelek. „Zvonček“, ki ga je bil naročil moj bratec, sem čital tudi jaz, ki mi jako ugaja. Hočem si ga sam naročiti za denar, ki sem si ga zaslužil pri ministri-ranju. — Najbolj mi je Kekec všeč. Hotel bi še jaz iti divje koze past, ko bi vedel, da še stric Prisrnek živi in ne vem ga najti, akoravno sem živel pod snežnimi gorami.

Prosim, ko bi bilo še za moje pismo prostora v kotichek.

Vljudno Vas pozdravlja

prilatelj „Zvončka“

Ljudevit Leskovšek
v Pilštanju.

Odgovor:

Ljubi Ljudevit!

Saj drugače tudi ne more biti, nego da so Ti solzne oči in Te boli srce, kadar se spomniš svoje ljube matere, ki Ti je tako nagloma umrla. Ko bi otroci vedeli, kakšen neprecenljiv zaklad imajo, dokler njih matere še živé, bi jih nikoli ne žalili.

*

Vsem koticekarjem: Demokrati smo v svobodni Jugoslaviji. To moramo kazati v medsebojnem občevanju. Ne smemo biti hlapčevsko ponižni in suženjsko vdani, ampak biti moramo vljudni in dostojni v besedi in pisavi, kakor se spodobi olikanim ljudem. Mene nikar ne nazivajte „velečenjeni“, „blagorodni“, „visokorodni“ itd., temveč zadostuje popolnoma, če rabite v naslovu le besedo „gospod“ ali kvečjemu „Ljubi g. D.“, „dragi gospod D.“

